

Sygn. akt **II W 165/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Konrad Kosowski

Protokolant: sekr. sądowy Joanna Ciołko

po rozpoznaniu w dniach 14 września 2015 r., 26 października 2015 r., 24 listopada 2015 r. i 9 grudnia 2015 r. sprawy

P. K. s. J. i Z. z d. B.

ur. (...) w K.

obwinionego o to, że:

w dniu 25 listopada 2014 r., około godziny 19:00, w miejscowości C., województwo (...), gmina L., na ul. (...), zakłócał spokój Pani E. M. w ten sposób, że głośno krzyczał,

tj. za wykroczenie z art. 51 § 1 k.w.

1. P. K. uznaje za winnego zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, to jest czynu stanowiącego wykroczenie z art. 51 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 51 § 1 k.w. przy zastosowaniu art. 39 § 1 i 2 k.w. odstępuje od wymierzenia wobec P. K. kary,

2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. B. kwotę 370,23 zł, w tym kwotę 69,23 zł stanowiącą stawkę podatku od towarów i usług,

3. na podstawie art. 119 kpw w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia P. K. od ponoszenia kosztów sądowych.

Sygn. akt II W 165/15

UZASADNIENIE

P. K. mieszka w C. w mieszkaniu położonym przy ul. (...). W tym samym budynku zamieszkują po sąsiedzku E. M. i P. D. z dziećmi. Pomiędzy tymi sąsiadami istnieje trwały konflikt. Nawzajem zarzucają sobie zakłócanie spokoju i ciszy nocnej, a także różnego rodzaju złośliwości. E. M. zarzuca P. K., że ten zakłóca jej spokój i ciszę nocną. P. K. zarzuca z kolei w/w sąsiadom zakłócanie spokoju i ciszy nocnej, podejrzewał ich o uszkodzenie jego baterii słonecznych.

Incydenty między nimi często kończą się interwencjami policji. Ich mieszkania przylegają do siebie ścianą.

W budynku mieszka także rodzina F., która żyje w dobrych relacjach z P. K.. Pozostają oni w konflikcie z E. M..

Dowód: wyjaśnienia P. K. –k35v-36,52-53,

zeznania świadków: E. M. –k4v, 51v-53,

P. D. –k6, 53-54v,

notatka urzędowa policji –k3,

nagrania zdarzeń i interwencji policji dokonane przez P. K. –k71,

nagranie zdarzeń P. D. i E. M. –k67, 72,

W dniu 25 listopada 2014r. doszło do zniszczenia panela słonecznego P. K., który zgłosił to zdarzenie na policję. Nie wykryto sprawcy zniszczenia rzeczy, jednak P. K. podejrzewał o zniszczenie swoich sąsiadów -E. M. i P. D., którzy mieli mu wcześniej grozić zniszczeniem. Był on bardzo rozgoryczony i rozzłoszczony tym zdarzeniem.

Dowód: wyjaśnienia P. K. –k35v-36,52-53,

zeznania świadków: M. F. –k56,

E. M. –k51v-53,

A. R. –k70v,

S. B. –k70v-71,

dokumentacja fotograficzna –k75-79,

W dniu 25 listopada 2014r., ale później niż miało miejsce zniszczenie panela -około godz. 19:00 P. K. zakłócił spokój E. M., w ten sposób, że głośno krzyczał.

Dowód: zeznania świadków:

E. M. –k4v, 51v-53,80v-81,

P. D. –k6, 53-54v, 81,

A. S. –k8v,55,

K. K. –k10v,54v-56,

kopia nagrań zgłoszeń –k44,52,

nagranie zdarzeń P. D. i E. M. –k67, 72,

szkic odręczny miejsca zdarzenia –k69,74,

P. K. był karany za czyn z art. 226 §1 kk.

Dowód: karta karna –k23,

Przesłuchany w charakterze obwinionego P. K. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że to sąsiedzi zakłócają mu spokój i prowokacyjnie zachowują się wobec niego. Wskazał też na dokonane w dniu 25 listopada 2014r. zniszczenie panela słonecznego na jego szkodę.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego P. K. w zakresie, w jakim nie przyznał się do popełnienia czynu. Wyjaśnienia te stały w sprzeczności z zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Powyższym wyjaśnieniom przeczą zeznania świadków E. M. i P. D.. Świadkowie ci jasno, logicznie i zbieżnie relacjonowali na czym miało polegać zakłócanie spokoju przez obwinionego w dniu zdarzenia. na poparcie swoich zeznań przedstawili także nagranie (k67,72 –nagranie nr 3). Ich relacja została dodatkowo poparta treścią zgłoszenia telefonicznego dokonanego przez P. D. na policję. Relacjonował on swojemu rozmówcy (k44,52), na czym polega zachowanie P. K., mówiąc między

innymi, że ten się „drze”. Nieprawdopodobnym jest zdaniem Sądu, aby P. D. pomawiał P. K. dzwoniąc na policję, tym bardziej, że na jednym z nagrań (k67,72) zarejestrował i przedstawił zachowanie obwinionego z chwili zdarzenia.

Odnosząc się do wyjaśnień obwianego, w których kwestionował, że nagranie nr 3 pochodzi z dnia zdarzenia, Sąd uznał je za niewiarygodne. Na takiej ocenie zaważyły zbieżne ze sobą zeznania świadków E. M. i P. D., którzy wskazali, że nagranie nr 3 pochodzi z dnia zdarzenia (k.80v, k81).

Dokonując oceny wyjaśnień obwinionego P. K. w pozostałym zakresie, w jakim wskazywał on na negatywne przejawy zachowań wobec niego E. M. i P. D., Sąd uznał je jednak za wiarygodne. Niewątpliwie twierdzenia obwinionego o negatywnym zachowaniu sąsiadów potwierdzają treści nagrań i to dokonanych przez P. D. (k67). Wynika z nich, że E. M. i P. D. także prowokacyjnie zachowywali się wobec P. K., nagrywając go, a także prowokując go do różnego rodzaju wypowiedzi wiedząc, że w tym czasie go nagrywają. Niewątpliwym jest zatem, że pomiędzy obwinionym i jego sąsiadami jest trwały konflikt i obie strony są często stronami inicjującymi prowokacyjne zachowanie.

Istotną okolicznością przy ocenie zachowania P. K. w dniu 25 listopada 2014r. był też fakt zgłoszenia przez niego wcześniej, w tym samym dniu, zniszczenia panela słonecznego. Sąd uznał tę okoliczność za wiarygodną. Po pierwsze obwiniony wyjaśniał na tę okoliczność. Po drugie policja przedstawiła kopię jego zgłoszenia telefonicznego, jak też zeznawali na okoliczność przeprowadzonej wówczas interwencji policji –świadkowie A. R. i S. B.. Okoliczność zgłoszenia zniszczenia na policję nie przesądza, że sprawcami tego zdarzenia byli E. M. i P. D., jednak biorąc pod uwagę ich konflikt z obwinionym, jego podejrzenia co do sprawców wydają się usprawiedliwione.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków E. F. i M. F. co do zniszczenia panela słonecznego obwinionego. Były one jasne i logiczne. Zeznania świadka E. F. w zakresie, w jakim wskazała, że gdyby był hałas w dniu zdarzenia w budynku (krzyki), to by to słyszała. Relacja świadka co do tej okoliczności jawi się jako nieprawdziwa w świetle zeznań E. M., P. D. i przedstawionego przez tego świadka nagrania z dnia zdarzenia.

Przechodząc do oceny zeznań świadków A. R. i S. B. –funkcjonariuszy policji, którzy podjęli interwencję po zgłoszeniu telefonicznym obwinionego dotyczącym zniszczenia jego panela słonecznego, Sąd uznał zeznania tych świadków za wiarygodne. Były one logiczne i korespondowały z dokonanym wówczas przez obwinionego zgłoszeniem telefonicznym.

W zakresie oceny zeznań świadków K. K. i A. S. - funkcjonariuszy policji, którzy podjęli interwencję po zgłoszeniu telefonicznym dokonanym w dniu zdarzenia przez P. D., Sąd uznał je za wiarygodne i spójne ze sobą. Wspomnieć jednak trzeba, że zeznania tych świadków nie miały istotnego znaczenia dla oceny, czy obwiany dopuścił się zarzucanego mu czynu. Dowodzą one jedynie, że podczas interwencji doszło do scysji słownej z obwinionym, który wobec jego rozgoryczenia zdarzeniami z tego dnia –w szczególności zniszczeniem panela słonecznego, a przy tym jeszcze żądań funkcjonariuszy policji o jego stosowne zachowanie w miejscu zamieszkania, wybuchł płaczącym głosem i opuszcza korytarz zbiegając na dół na podwórze. Nagranie to dowodzi przy tym, jak bardzo obciążające psychicznie były te zdarzenia także dla P. K..

Nie budziły zastrzeżeń, co do swej wiarygodności wszelkie dowody z dokumentów oraz dowody rzeczowe w postaci nagrań zgłoszeń telefonicznych dokonanych przez P. D. i P. K. oraz nagrań zachowań obwinionego, jak też jego sąsiadów. Te pierwsze z nagrań zostały przedstawione przez organ przyjmujący zgłoszenia i nie znaleziono powodów do kwestionowania ich wiarygodności.

Wina jak i sprawstwo obwinionego w zakresie zarzucanego mu czynu, nie budzą wątpliwości.

Obwiniony swoim zachowaniem w dniu 25 listopada 2014r. polegającym na głośnym krzyku, zakłócił spokój E. M.. Zachowaniem takim obwiniony P. K. wypełnił ustawowe znamiona wykroczeń z art. 51 § 1 k.w.

W powyższej sytuacji obwiniony ponosi odpowiedzialność za zakłócanie spokoju pokrzywdzonej. Działał on z zamiarem bezpośrednim, albowiem zdawał sobie w pełni sprawę, że swoim zachowaniem zakłóci spokój sąsiadce.

Zawarte w aktach, a dokonane przez P. D. nagranie krzyku P. K. dowodzi, że był to głośny krzyk. Jego natężenie oraz miejsce, w którym obwiniony krzyczał –korytarz, wskazują, że zakłócał on spokój sąsiadce. Czynił to z niskich pobudek, gdyż chciał odegrać się na niej w związku z trwającym konfliktem, a przede wszystkim w związku ze zniszczeniem w tym dniu jego panela słonecznego, o co podejrzewał on sąsiadów. Swoim zachowaniem obwiniony dawał zły przykład innym osobom, wskazując, że wszelkiego rodzaju konflikty sąsiedzkie mają być załatwiane dalszymi negatywnymi i złośliwymi zachowaniami. Tak w ocenie Sądu czynić nie można i zachowanie takie zasługuje na napiętnowanie. Sąd dokonuje takiej oceny mając jednocześnie na względzie, że również pokrzywdzona nie stroni od złośliwości wobec obwinionego. Okoliczność ta jawi się jako doniosła w kontekście oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu obwinionego.

Tą ostatnią okoliczność Sąd ocenił przy wymiarze kary, jako okoliczność łagodzącą. Przechodząc do wymiaru kary, Sąd ocenił, że biorąc pod uwagę nie tylko zachowanie obwinionego, które jest przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie, ale oceniając to zdarzenie przez pryzmat wzajemnego zachowania obwinionego i pokrzywdzonej, jak też okoliczności wcześniejsze z dnia zdarzenia –zniszczenie panelu słonecznego obwinionego, wymierzenie obwinionemu nawet najniższego wymiaru z kar przewidzianych za wykroczenie, którego się dopuścił, byłoby niesprawiedliwe, albowiem w sprawie występuje wypadek zasługujący na szczególne uwzględnienie właśnie w obliczu w/w okoliczności. W związku z tym, uznać należało, że właściwym będzie skorzystanie z dyspozycji art. 39 §1 kw, umożliwiającej Sądowi odstąpienie od wymierzenia kary.

Odstąpienie od wymierzenia kary, jako postąpienie najbardziej właściwe w realiach przedmiotowej sprawy, w przekonaniu Sądu, pozwoli mimo to na osiągnięcie korzystnego wyniku w zakresie wychowawczym wobec obwinionego. Szczególny nacisk, Sąd położył na analizę stopnia winy obwinionego, stopnia społecznej szkodliwości czynu, który nie jest znaczny oraz na prawdopodobieństwo osiągnięcia przez wydane w takim kształcie orzeczenie celów prewencyjnych. Sąd jest przekonany, że takie rozstrzygnięcie zapobiegnie mimo to popełnieniu przez obwinionego podobnych czynów w przyszłości.

Ponieważ obwiniony był reprezentowany przez obrońcę z urzędy, a koszty tej obrony nie zostały opłacone, zasądono od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. B. kwotę 370,23 zł, w tym kwotę 69,23 zł stanowiącą stawkę podatku od towarów i usług. Wynagrodzenie uwzględnia uczestniczenie przez obrońcę w 3 dodatkowych terminach rozprawy oraz 13 zł uiszczonych za kopię protokołu rozprawy.

Na podstawie art. 119 kpw w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 Ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych w zw. z art. 21 pkt 2 Ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. zwolniono P. K. od ponoszenia kosztów sądowych oraz nie wymierzono mu opłaty sądowej uznając, że jego sytuacja materialna –brak dochodów i majątku, uniemożliwia mu uiszczenie należnych kosztów.